

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
εδρεύομεν και πάλιν στήν γήν των Παρθενώνων.

ΧΩρια κι' έγκακόσα και δεκαεπτά,
κλήν Ρωμηροσύνης αληθώς σεπτά.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀτ' εὐθείας πρόξυμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κτώ φράγμα ειναί μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγμα και' σ' το χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηροῦ» ἀνελλιπέ
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτά ταχυδρομίων τέλη.

Τοῦ μηνός Δεκεμβρίου δευτέρα
και φρενιάζει λιμώττοσα σφαίρά.

Πόντος χλωια κι' ἔγδακα και μέ τετρακόσα,
λένε πώς μάς ἔρχονται τρόφυμα και γρόσα.

**Στ' ἅγια χώματα πετάτε
και τοὺς Ἀγγλοὺς χαροτάτε.**

Ἐκεῖ στήν Ἱερουσαλήμ, στόν Ἅγιο Τάφο πέρα,
σημαίνοντε καμπαναριά,
και λευκοφόρα λευθεριά
κράζει πώς Ἀναστάσεως γλυκοχαρά, ἡμέρα.

Τύρανός φεύγει στυγερός
και ψάλλ' ἡ πλάσις δλη,
και λάμπει νικητής Σταυρός
μέσ' στήν ἅγια πόλι.

Χαρά' στους, ποῦδαν τόν Σταυρό
νά διώγνη τοὺς βαρβάρους,
χαρά' στους, ποῦδαν μέ νερό
τῶν Κέδρων τοὺς χαμάρρους.

Χαρά' στους, ποῦ τοὺς ἔσπλησε βοή βροντῆς βαρειάς
και σταυροφόρον βήμα,
δόξα σ' ἐκείνους, ποῦ βγαλαν τό φῶς τῆς λευθεριάς
μέσ' ἀπό τάγιο μνήμα.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Α

Ἀπό τῆς δόξης τῆ γωνιά,
μέσ' ἀπό τήν Ἀθήνα,
γελά τόν ψεύτη τόν ντουινά,
ποῦ τόν θερίζει πεύνα.

Λιμός έν γένει πανταχοῦ,
μόνον ἔμεις τὰ θρέμματα
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἔχομεν δίχως ψέμματα
ἐπαρκειαν τῆς χώρας
σέ σιτοδείας ὥρας.

Κι' ἄν δέν τήν βλέπομεν ἀπτήν,
ἀλλά τήν βλέπομεν γραπτήν.

